

Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin
(Matta 28:16-20)

Tanrı Sözü'nü gönderdi. Bu Söz bir karakterdir (İbraniler 4:12). Yuhanna 1:1 “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.” diye söyledi. Yaratılış 1:1'deki başlangıç evrenin başlangıcı oluyor ama Yuhanna 1.bölümdeki başlangıç evrenin yaratılmasından önce hatta ruhların göğünün yaratılmasından önceki zaman oluyor. Dolayısıyla sonsuzluktan beri Tanrı'yla birlikte olan Söz Tanrı'dır. Bu Söz bize geldi imanımız oldu. Bu Söz kendi üzerine ant içerek verdiği vaattir (İbraniler 6:13). O sözü toz gibi olan bizlerin işitmeleri müthiş bir olaydır. Her hangi bir kişi olsun yaşama sahip olmak isterse O sözün otoritesini kabul etmelidir. Sonsuzluktan beri Tanrı'yla birlikte olan o Söz'e itaat etmek Tanrı'ya itaat etmektir, o söze inanmak Tanrı'ya inanmaktır, o sözü sevmek Tanrı'yı sevmektir.

Dünyada birçok din var. Onların ortak noktası ne olabilir? Onlar kendi düşünce ve duygularına göre bir puta çaba gösteriyorlar. Ama Mesih inanlıları Tanrı'nın sözüyle yönlendirilir, Tanrı'nın sözüne itaat eder. Biri her ne kadar ibadet yaparsada Tanrı'nın sözünde kalmazsa onun imanı yetkin olamaz. İsa “Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalılardır”(Yuhanna 4:24) diye söyledi. İbadet kendisi Ruh'un yönetiminde Gerçeğe itaat etmektir.

Biz Tanrı'nın sözüne inanıyoruz. Söz beden olup aramızda kaldı. İnsanlar O'nu sadece bir Nasıralı olarak gördüler ama Elçi Yuhanna “Söz, insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini Baba'dan gelen, lütuf ve gerçeğe dolu biricik Oğul'un yüceliğini gördük”(Yuhanna 1:14) diye söyledi. Ve “Nitekim hepimiz O'nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık. Kutsal Yasa Musa aracılığıyla verildi, ama lütuf ve gerçek İsa Mesih aracılığıyla geldi. Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı.”(Yuhanna 1:16-18) diye söyledi.

Biz bu kadar değerli sözle yönlendirilmekteyiz. İstatistiki olarak bir kişi imanlı olmak için iki yüz kereden fazla Tanrı'nın sözünü işitir. İmanlılar tarafından müjdelenecek olsun, müjdeleme kağıtını okumak olsun radyodan vaaz işitmek olsun insan farkında olmadan sürekli müjdeyi işitince artık sonunda imana sahip olur.

İman mutlaka Tanrı'nın sözüne dayalı olmalıdır. Tanrı'nın sözüne üstün gelmek yoldan sapmış olanların karakteridir. Adem ve Havva da Tanrı'nın sözüne itaat etmeyerek yoldan saptı. İmanın atası olan İbrahim aslında Kildaniydi. Kildan ülkesi putperistliklerle dolu bir ülkeydi. Tanrı İbrahim'e “Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git”(Yaratılış 12:1) diye buyurdu. O Tanrı'nın sözüne itaat ederek nehri geçti. Yolcu olarak yaşadı. Tanrı ona ‘Yeryüzündeki bütün halklar sen ve soyun aracılığıyla kutsanacak’dedi. Bu bereket İhsak’a aktarıldı. İhsak’tan İsrail’e aktarıldı. Sonra İsrail Musa aracılığıyla Mısır’dan çıktı. Ve sonunda Yeruslaim’e vardı.

Biz müjdeyi işittiğimiz için imanlı olduk. Tanrı'nın sözü olmadan kimse imanlı olmaz. İbrahim Tanrı'nın sözüne itaat ettiği için doğru sayıldı. İman ve itaalkı aynıdır. Tanrı'nın sözü iman ve itaatlık aracılığıyla bizi yönlendiriyor. Kilise Tanrı'nın çağırısına itaat ederek toplananlarla oluşmaktadır. Tanrı melekler aracılığıyla bunları toplamadı. Filipus “Gel ve gör!” diyerek Natanel'i Rabbe götürdüğü gibi şimdi de müjdeleme aracılığıyla insanları Rabbe götürmektedir.

Bu yüzden Rab “Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin”(Matta 28:20) dedi. Biri Mesih inanlıysa Mesih’in sözünü hem öğrenmelidir hemde yerine getirmelidir.

Kutsal Kitap’ta sunuyla ilgili İsa’nın öğretileri vardır. İsa bir gün tapınakta bağış toplanan yerin karşısında oturmuş, kutulara para atan halkı seyrediyordu. Ve Yoksul bir dul kadını görerek “Bu yoksul dul kadın kutuya herkesten daha çok para attı. Çünkü ötekilerin hepsi, zenginliklerinden artanı attılar. Bu kadın ise yoksulluğuna karşın, varını yoğunu, geçinmek için elinde ne varsa, tümünü verdi” diye takdir etti (Markos 12:44). Birde cüzamlı bir adamı temizledikten sonra sunuyu sunmak gerektiğini söyledi. Bir cüzamlı ne para var ki? Ama “Sakin kimseye bir şey söyleme! Git, kâhine görün ve cüzamdan temizlendiğini herkese kanıtlamak için Musa’nın buyurduğu sunuyu sun” diye buyurdu. Zakkay ise Rabbi kendi evine davet ettikten sonra ““Ya Rab, işte malımın yarısını yoksullara veriyorum. Bir kimseden haksızlıkla bir şey aldım, dört katını geri vereceğim”(Luka 19:8) diye söyledi. Zakkay cesur bir adam olduğu için değil onun Tanrı’nın buyruğu olduğu için öyle dedi. Zakkay imanla Tanrı’nın buyruğuna itaat etmeye karar verdiği zaman İsa “Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu. Çünkü bu adam da İbrahim’in oğludur”(Luka 19:9) diye söyledi. İsa “Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.”(Matta 6:21) diye söyledi. Biz İsa’nın öğrencileri olarak sunu hakkında da öğretmemiz gerekir.

Bazı insan kilise bina için sunu sunmak hakkında olumsuz düşünüyor. Ama Hagay 1:7-11’de şöyle dedi: “Her Şeye Egemen RAB, ‘Tuttuğunuz yolları iyi düşünün!’ diyor, ‘Dağlara çıkıp kütük getirin, tapınağı yeniden kurun. Öyle ki, ondan hoşnut olayım, yüceltileyim. Bol ürün umdunuz ama az topladınız. Eve ne getirdiyseniz üfleyip dağıttım. Acaba neden?’ Böyle soruyor Her Şeye Egemen RAB. ‘Yıkık duran tapınağımdan ötürü! Oysa hepiniz kendi evinizle uğraşıyorsunuz. İşte bunun içindir ki, gök çiyini, toprak ürününü sizden esirgiliyor. Ülkeyi – dağlarını, tahılını, yeni şarabını, zeytinyağını, toprağın verdiği ürünleri, insanlarını, hayvanlarını, ellerinizin bütün emeğini– kuraklıkla cezalandırdım.” İnsanlar bütün hayat boyunca zengin olmaya çalışıyorlar. Bazen çok para kazanıyorlar ama çoğu insanlar sonra boşluk hissederler. O zaman Kendisi ‘Tanrı’ya karşı cimrilik yapmamış mıyım?’ diye düşünülmelidir. Az eken az biçer, çok eken çok biçer (2.Korintililer 9:6). Kiliseyi yeniden kuranlar çok var ama onların hepsi başarılı değildir. Kurduktan birkaç yıl içinde kaybolan kiliseler de vardır. Belli bir dönem içinde kilise binasını yapmayınca daha büyük ihtimalle öyle olabilir. Bütün kilise belli bir zaman olunca kilise binasına ihtiyaç duyar.

Birde bizim kilisemizde her ay düzenli olarak sunulan sunu vardır. Bu para kilise işçileri için kullanılmaktadır. Bunla ilgili 1.Korintililer 16:1-2 şöyle dedi: “Kutsallara yapılacak para yardımına gelince Galatya kiliselerine ne buyurduysam, siz de öyle yapın. Haftanın ilk günü herkes kazancına göre bir miktar para ayırıp biriktirsin. Öyle ki, yanınıza geldiğimde para toplamaya gerek kalmasın.” İman hayatı derken kendi isteğine göre yaşamak değil Kutsal Ruh’un yönetiminde Tanrı’nın sözüne itaat ederek yaşamak olduğu için bedensel olarak bazen ağır hissedebilir. Çünkü benlik Ruh’a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Ama benliğe göre yaşamayalım. Ruh’la yaşayarak zafer kazanalım.

Her ne kadar çok sunular sunursada isteksizce ya da zorlanmış gibi yaparsa Tanrı’yı hoşnut edemez (2.Korintililer 9:7). Yeşaya 1:11-15 ayeti unutmayalım: “Kurbanlarınızın sayısı çokmuş, Bana ne? diyor RAB, ‘Yakmalık koç sunularına, Besili hayvanların yağına doydum. Boğa, kuzu, teke kanı değil istediğim. Huzuruma geldiğinizde Avlularımı çiğnemenizi mi istedim sizden? Anlamsız sunular getirmeyin artık. Buhurdan iğreniyorum. Kötülük dolu törenlere, Yeni Ay, Şabat Günü kutlamalarına Ve düzenlediğiniz toplantılara dayanamıyorum. Yeni Ay törenlerinizden, bayramlarınızdan nefret ediyorum. Bunlar bana yük oldu, Onları taşımaktan yoruldum. Ellerinizi açıp bana yakardığınızda Gözlerimi sizden kaçıracağım. Ne kadar çok dua ederseniz edin dinlemeyeceğim. Elleriniz kan dolu.” İnsanlar Tanrı’nın sözüyle yönlendirilmediği için çok dua ederek yanıtını alamazlar, çok gayretle kilise hayatını

sürdürürler ama boşluk hissederler.

Biz kısa bir süredir bu dünyada yaşıyoruz. Bu sonsuz ödöl için tek fırsattır (1.Korintililer 3:10-15). Bu dünyada yaşadığımız sürece biz mutlaka Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sözü tarafından yönlendirimemiz lazımdır.

20140112 SEMONE